

Bài Học 4

* 18 Tháng 4 – 24 Tháng 4

Kêu Gọi Làm Môn Đồ

Độc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: Lu-ca 5:1-11; Lu-ca 6:12-16; Lu-ca 9:1-6; Ma-thi-ơ 10:5-15; Lu-ca 10:1-24; Lu-ca 9:23-25; Ma-thi-ơ 16:24-28.

Câu Gốc: “Đoạn, Ngài phán cùng mọi người rằng: Nếu ai muốn theo ta, phải tự bỏ mình đi, mỗi ngày vác thập tự giá mình mà theo ta” (Lu-ca 9:23).

Môn đồ có nghĩa là người học trò hay người đồ đệ. Chữ môn đồ xuất hiện trên 250 lần trong Kinh Thánh, nhất là trong bốn sách Phúc Âm và trong Công vụ các Sứ Đồ.

Làm một người môn đồ mang sinh lực đến cho tâm linh, thách thức tư tưởng, và đòi hỏi sự nỗ lực của chúng ta trong mỗi tương quan chúng ta có với Đức Chúa Trời và với người quanh mình. Nếu không hoàn toàn trung thành với Đấng Christ và những sự đòi hỏi của đời sống và sứ điệp của Ngài, thì sẽ không thể gọi là môn đồ được.

“Đức Chúa Trời dùng con người bất kể trạng thái hay khả năng nào, rồi Ngài huấn luyện họ để làm việc cho Ngài, nếu họ đầu phục dâng lòng hầu việc Ngài. Nếu họ mở lòng tiếp nhận Thần Linh của Đức Chúa Trời, Ngài sẽ đặt để vào đời họ mọi khả năng. Dưới sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh, tư tưởng sẽ hướng về Đức Chúa Trời càng thêm và sẽ cùng làm việc với ý tưởng của Đức Chúa Trời. Tư tưởng sẽ được bồi bổ sự am hiểu và quyết chí hoàn tất những điều Chúa muốn. Sự trung tín trường kỳ sẽ đưa tới một mối tương quan mật thiết với Đức Chúa Giê-su đến nỗi Cơ Đốc nhân sẽ mỗi ngày càng giống Ngài trong tư tưởng cũng như trong cá tính.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, Hy Vọng Muôn Đời, trang 251.

Tuần này chúng ta sẽ học để thấy cách Đức Chúa Giê-su đã kêu gọi những kẻ theo Ngài và chúng ta sẽ học biết mình cần phải làm gì để tiếp tục công việc mà Chúa đã khởi đầu trên thế gian.

Tay Đánh Lưới Người

Sau cả một đêm dài thả lưới, Si-môn và Anh-rê, là hai ngư phủ giàu kinh nghiệm, không bắt được chi hết, họ đành cuộn lưới và vào bờ. Cả hai đều thất vọng. Đang dọn dẹp cất lưới, cất thuyền, họ chợt nghe có tiếng người nói, “Hãy chèo thuyền ra ngoài sâu, thả lưới mà đánh cá.” Câu trả lời của Phi-e-rơ là câu trả lời trong sự chán nản và vô vọng, “Thưa thầy, chúng tôi đã làm suốt đêm không bắt được chi hết; dẫu vậy, tôi cũng theo lời thầy mà thả lưới.”

Phi-e-rơ có thể nghĩ bụng, ông là ai mà dạy chúng tôi lúc nào phải thả lưới? Ông đâu phải ngư phủ, ông là người thợ mộc! Nhưng có lẽ sự dạy dỗ và con người của Ngài đã làm Phi-e-rơ phải nể vì nên ông trả lời, “dẫu vậy, tôi cũng làm theo lời thầy.”

Như vậy, bài học đầu tiên của việc làm môn đồ, ấy là vâng lời. Vâng phục Lời của Đấng Christ. Đọc Lu-ca 5:1-11. Cả Anh-rê, Giăng và Gia-cơ cũng học được bài học Phi-e-rơ ý thức được sự thánh khiết của Đức Chúa Trời và sự bất toàn của chính họ. Đó là bước đầu của chức vụ làm môn đồ Chúa. Ê-sai đã bước bước đầu tiên ấy (Ê-sai 6:5). Bây giờ đến phiên Phi-e-rơ.

Hãy Đọc các đoạn sách sau đây: **Ma-thi-ơ 4:18-22** và **Mác 1:16-20**. **Đề ý đến phép lạ, sự ngạc nhiên của các ngư phủ này, lời xưng nhận của Phi-e-rơ, và quyền năng của Đức Chúa Giê-su. Mỗi câu chuyện này nói cho ta thấy gì về con đường đi làm môn đồ Chúa?**

“Đừng sợ chi, từ nay trở đi, ngươi sẽ nên tay đánh lưới người.” Sự biến đổi từ một người đánh cá (mang cá về) thành một người đánh lưới người (mang người về cho Chúa) thật diệu kỳ vì nó đòi hỏi người được biến đổi ấy phải hoàn toàn đầu phục cho Đức Chúa Giê-su: (1) Đòi hỏi người ấy phải bỏ hết thảy cái tôi của mình mà theo Chúa; (2) với tay mình ra để nắm chặt tay Chúa để tìm sức mạnh khi phải bước đi trên những con đường gay go của cuộc đời tìn đồ; và (3) luôn luôn trông cậy nơi Đấng Cơ Đốc và chỉ mình Ngài mà thôi. Cuộc đời một người thợ đánh cá phải đối diện với những sóng gió của biển cả. Thì cuộc đời của một người đánh lưới người cũng chẳng thiếu gian nan. Nhưng Chúa đã hứa, “Đừng sợ chi.” Làm môn đồ Chúa cũng có nhiều cam go, nhưng người sẽ không đi một mình. Đấng đã phán “Đừng sợ chi” sẽ luôn đi bên cạnh người.

Đọc lại lời xưng tội và làm chứng của Phi-e-rơ. Phi-e-rơ lúc đầu, vì tội lỗi mình đã muốn lìa xa Đức Chúa Giê-su. Tại sao tội lỗi thường làm cho người ta muốn tránh xa Chúa?

Thứ Hai * 20 Tháng 4

Tuyển Chọn Mười Hai Sứ Đồ

Chúng ta không tự mình làm mình thành môn đồ. Trở thành môn đồ là kết quả của việc trả lời tiếng gọi của Đức Chúa Giê-su. Các sách Lu-ca và Ma-thi-ơ đã nói đến sự Chúa kêu gọi Phi-e-rơ, Anh-rê, Giăng, và Gia-cơ và sau đó là Lê-vi Ma-thi-ơ, người thu thuế. Lu-ca ghi lại trong đoạn 6 Chúa đã chọn 12 môn đồ đúng lúc. Bởi vì sau việc Chúa chữa lành bệnh cho người teo tay trong ngày Sa-bát, giới lãnh đạo của người Do Thái bắt đầu lập mưu để giết Chúa. Đức Chúa Giê-su biết đã đến lúc Ngài cần phải bảo vệ chương trình truyền giáo của Ngài và chọn một nhóm người giúp việc Tin Lành để tiếp nối công việc của Ngài sau khi Ngài sẽ phải bỏ mình nơi thập giá.

Hãy Đọc Lu-ca 6:12-16 và Lu-ca 9:1-6. Các câu này cho chúng ta biết gì về việc Đức Chúa Giê-su kêu gọi 12 người sứ đồ? Sứ đồ là một người vừa là người chỉ dạy mà cũng là người lãnh đạo.

Trong đám đông đi theo Đức Chúa Giê-su có rất nhiều môn đồ. Môn đồ là người học trò đi theo thầy mình. Nhưng công việc Chúa không chỉ có dạy mà thôi. Công việc của Ngài là tổ chức một cộng đồng của những kẻ đã được cứu, hay một hội thánh đăng họ sẽ mang sứ điệp của Ngài truyền rao ra khắp thế gian. Vì lẽ ấy Ngài cần sứ đồ hơn là chỉ là môn đồ. Mười hai người mà Chúa chọn không được chọn vì họ giàu, sang trọng, có học thức, nổi tiếng hay công bình hoặc xứng đáng. Họ là những người bình thường hoặc cả tâm thường: những người làm nghề chài lưới, một người thu thuế, một kẻ nhiều lòng nghi hoặc, và cả một người về sau trở thành một kẻ phản bội. Nhưng họ đã được Chúa gọi vì một mục đích mà thôi: trở thành những người đại sứ cho Vua và nước của Ngài.

Chúng ta cần ý thức một điều, chúng ta không ai là hoàn toàn cả, kể cả những anh chị em trong hội thánh, cũng không ai là hoàn toàn. Chúng ta thấy đều cần có sự tăng trưởng mỗi ngày trong đời sống thuộc linh của mình. Có thể có người tăng tiến chậm hơn người khác. Nhưng, cùng một lúc, chúng ta có học để cùng làm việc với mọi người và chấp nhận họ, dù đời sống thuộc linh của hết thấy chúng ta đều không như nhau, không?

Chuẩn Bị Và Ban Quyền Cho Các Sứ Đồ

Hãy Đọc Lu-ca 9:1-6 và Ma-thi-ơ 10:5-15. Lẽ thật thiêng liêng nào chúng ta học được qua các câu về việc Đức Chúa Giê-su kêu các người này?

Lu-ca ghi lại sự chuẩn bị và ban quyền cho các sứ đồ qua ba bước sau:

Trước hết Đức Chúa Giê-su gọi các môn đồ lại. Trong ngôn ngữ của Cơ Đốc giáo, chữ *kêu gọi* là một từ quan trọng nói lên sự sống đời hầu việc Chúa của một Cơ Đốc nhân. Được kêu gọi là một kinh nghiệm riêng của từng cá nhân. Các sứ đồ phải chấp nhận sự kêu gọi của Đức Chúa Giê-su, đến cùng Ngài, và hội hiệp cùng nhau. Vâng lời sự kêu gọi của Chúa và đầu phục hoàn toàn, hiến cả thân cho Ngài, và cùng hiệp một với Đức Chúa Trời và với những người (môn đồ) khác là các điều quan trọng và cần thiết để hoàn thành sứ mạng của Chúa.

Thứ hai, Đức Chúa Giê-su “ban quyền năng phép tắc.” Chúa chúng ta không bao giờ đưa người hầu việc Ngài ra đi với hai bàn tay trắng. Ngài không dự định đưa chúng ta lên đường phụng sự mà chỉ trang bị bằng sức riêng của chúng ta mà thôi. Nền học vấn, văn hóa, chức phận trong xã hội, hay sự giàu có của chúng ta đều vô phương để giúp chúng ta thành công trong sứ mạng. Chỉ có quyền năng và phép tắc của Chúa mới giúp ta mà thôi. Quyền phép của Chúa sẽ giúp chúng ta san bằng mọi núi đồi cheo leo, và đánh tan mưu lược của quyền lực của Sa-tan.

Thứ ba, Đức Chúa Giê-su sai họ đi “rao giảng về nước Đức Chúa Trời cùng chữa lành kẻ có bệnh” (Lu-ca 9:2) Rao giảng và chữa bệnh đi song song với nhau. Sứ mạng của các môn đồ là phải chăm sóc cho toàn phần của đời sống con người: thể, trí và linh. Bởi vì tội lỗi và Sa-tan đã cầm tù toàn phần con người, nên toàn thể đời sống của một người phải cần được mang đến dưới quyền năng thánh của Đức Chúa Giê-su.

Một người chỉ có thể trở thành một môn đồ hoàn toàn khi người này dâng toàn đời sống mình cho Đấng Christ, và không để gì cản ngăn giữa người với Chúa. Dầu vàng hay bạc, cha hay mẹ, vợ/chồng hay con cái, cả sự sống hay sự chết, hay cả những điều cấp bách của cuộc sống có thể ngăn trở người môn đồ và Đấng Christ. Đấng Christ, nước Ngài, và sự làm chứng cho một thế giới lạc mất phải quan trọng hơn bất cứ điều gì.

“Chớ đem theo gì hết” (Lu-ca 9:3). Tại sao chúng ta cần phải thử nghiệm nguyên tắc này đáng hiểu tầm quan trọng của nó và vì sao Đức Chúa Giê-su đã phán dặn các môn đồ điều này?

Sự Sai 70 Môn Đồ Đi

Hãy Đọc Lu-ca 10:1-24. Câu chuyện gọi 70 người đi cho chúng ta thấy gì về công tác cứu linh trong cục diện của cuộc Thiện Ác Đấu Tranh (cuộc chiến giữa Đấng Christ và Sa-tan)?

Trong thời gian hành đạo nơi trần thế, Đức Chúa Giê-su có nhiều môn đồ theo Ngài hơn là con số 12 người. Khi Phi-e-rơ bàn đến việc chọn một người thay thế Giu-đa, nhóm môn đồ có hơn 120 người (Công vụ 1:15). Phao-lô cho chúng ta biết Đức Chúa Giê-su có ít nhất 500 người theo Ngài trước khi Ngài về trời (1 Cô-rinh-tô 15:6). Như vậy sai 70 người đi không có nghĩa là Chúa chỉ có ngần ấy môn đồ. Điều này chỉ cho chúng ta thấy là Ngài sai một nhóm người đặc biệt để thực hiện một sứ mạng nhỏ là sửa soạn cho các thị trấn của xứ Ga-li-lê sẵn sàng cho khi Ngài sẽ đến viếng các nơi ấy.

Chỉ có sách Phúc Âm Lu-ca nói về việc sai 70 môn đồ đi. Điều này không có gì lạ vì chúng ta biết Lu-ca là một người chú trọng về việc truyền bá đạo Chúa nên ông đặc biệt để ý và ghi lại những gì liên quan đến việc rao truyền tin lành.

Khi 70 người trở về, họ vui mừng và phấn khởi. Họ tường trình với Đức Chúa Giê-su rằng, “Lạy Chúa, vì danh Ngài mà các quỷ cũng phục chúng tôi” (Lu-ca 10:17). Sự thành công của việc cứu linh không bao giờ là việc của người giảng đạo. Người giảng đạo chỉ là người truyền bá tin lành. Sự thành công, mang được người tin ấy là do “danh Ngài” – chính là Đức Chúa Giê-su. Danh và quyền phép của Đức Chúa Giê-su là trọng tâm của mọi cuộc truyền giảng.

Nhưng chúng ta chú ý đến ba điều kỳ diệu mà Đức Chúa Giê-su nói về sứ mạng thành công của 70 môn đồ: (1) Ngài thấy sự bại trận của Sa-tan. (2) Khi một nhân sự càng tham gia sâu đậm với sự rao giảng đạo Chúa, người ấy càng nhận thêm quyền năng của ngài. (3) Người giảng đạo tin lành vui mừng không phải chỉ vì công tác người làm trên mặt đất; hơn nữa, bèn là vì tên người đã được ghi khắc trên thiên đàng. Thiên đàng vui mừng khi thấy một linh hồn thoát khỏi bàn tay kèm kẹp của Sa-tan. Mỗi một linh hồn cho thiên đàng là mỗi một đòn giáng xuống đánh đổ chương trình của ma quỷ.

Đọc Lu-ca 10:24 một lần nữa. Cho biết có những điều gì mà Đức Chúa Giê-su muốn nói đây? Câu nói này có ý nghĩa gì với thời đại chúng ta?

Giá Của Sự Làm Môn Đồ Chúa

Triết gia Sô-cơ-rát của Hy Lạp có Pơ-la-tô là đệ tử. Triết gia Ga-ma-li-ên của người Do Thái thì có Sau-lơ. Khổng Tử thì có Mạnh Tử. Mỗi một lãnh đạo của một trường phái triết học hay tôn giáo đều có những môn đệ trung thành. Sự khác nhau giữa việc làm đệ tử cho một người lãnh tụ của thế gian khác với việc làm môn đồ của Đức Chúa Giê-su là gì? Câu trả lời ấy là, các lãnh tụ của thế gian thì dựa vào một chân lý của loài người. Nhưng những ai theo Đức Chúa Giê-su thì dựa vào chính Ngài và những điều Ngài đã làm nơi trần thế. Đồng thời, môn đồ Cơ Đốc trông cậy vào sự dạy dỗ của Đấng Christ và những gì Ngài đã làm cho chương trình cứu rỗi của nhân loại. Bởi vậy, Đức Chúa Giê-su phán dặn các kẻ theo Ngài rằng họ sẽ phải hoàn toàn hiến thân cho Ngài, gác thập tự giá của họ, và đi theo bước chân Ngài. Khi người ta không bước theo bước chân Chúa trên con đường đến Gô-gô-tha, thì không có sự làm môn đồ Cơ Đốc.

Hãy Đọc Lu-ca 9:23-25; Ma-thi-ơ 16:24-28; và Mác 8:34-36. Sử điệp rất nghiêm trọng nào cho bất kỳ một ai muốn xưng mình là Cơ Đốc nhân?

Vai trò của người môn đồ Cơ Đốc là một vai trò gây dựng không ngừng mối tương quan giữa người được cứu và Đấng Cứu Chuộc. Là những kẻ được cứu, chúng ta phải đi theo Đấng Cứu Chuộc mình. Như Phao-lô đã nói, “Tôi đã bị đóng đinh vào thập tự giá với Đấng Christ, mà tôi sống không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ sống trong tôi” (Ga-la-ti 2:20).

Và chính Lu-ca cũng đã nói lên cái giá phải trả của một người làm môn đồ của Chúa (Lu-ca 9:23). Đọc lại câu này và chú ý các chữ “(chối) bỏ mình”, “gác lấy”, và “theo.” Khi Phi-e-rơ chối Chúa, ông nói, “Ta không biết Giê-su là ai.” Khi chúng ta tự chối bỏ mình, thì chúng ta cũng phải nói, “Tôi không biết tôi nữa, cái tôi đã chết”. Và thay vào đó là Đấng Christ sống trong tôi.

Đọc thêm Lu-ca 9:57-62, Đức Chúa Giê-su giải thích cái giá của sự làm môn đồ Ngài tận tường hơn. Không một điều gì được đặt cao hơn Ngài. Chỉ mình Ngài phải được đặt trên hết trong mọi sự, tình bằng hữu, sự thông công, việc làm và sự thờ phượng. Vì Chúa là tình yêu thương, tình yêu để cứu thế gian tội lỗi này ra khỏi tay của ma quỷ, đó là chương trình của Chúa mà mỗi người môn đồ phải ý thức.

Hãy nghĩ thật kỹ, đi theo Chúa đã đòi hỏi gì nơi bạn? Và việc theo Chúa có nghĩa gì với bạn?

Thứ Sáu

*24 Tháng 4

Nghiên Cứu Bổ Túc:

“Nâng thập giá tạo sự tách rời bản ngã khỏi linh hồn mình. Nó làm cho người hiểu thế nào là chấp nhận và vác gánh nặng mà Đấng Christ đang gánh chịu. (Đó là gánh nặng phải cứu thế gian này ra khỏi bàn tay của Sa-tan.) Chúng ta không thể nào đi theo Chúa mà không mang lấy thập giá phần mình và không gánh lấy nó giống như Chúa. Chẳng hạn, nếu ý ta không hợp với sự đòi hỏi của Chúa, thì chúng ta phải từ chối ý muốn mình, bỏ qua các dục vọng mình, và bước đi trong các bước chân của Đấng Christ.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Sons and Daughters of God* (Các Con Trai và Con Gái của Chúa), trang 69.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Hãy trở lại câu hỏi của ngày Thứ Tư về Lu-ca 10:24. Cho biết các điều mà các tiên tri và các vua đã muốn thấy mà không thấy? Chẳng hạn, thí dụ, sự ứng nghiệm của các lời tiên tri? Hay những lời tiên tri trong Đa-ni-ên 2, 7, và 8 hãy còn là tương lai cho thời của nhiều người trong Kinh Thánh, nhưng ngày nay đã là lịch sử đã ứng nghiệm cho thời đại chúng ta. Bạn còn nghĩ được các điều gì khác nữa?
- 2 Hãy nghĩ cẩn kỹ đến lời Đức Chúa Giê-su phán là có được cả thiên hạ mà mất linh hồn mình. Chúa muốn nói gì khi phán lời ấy? Hay câu nói phải mất mạng sống mình hầu giữ được nó? Tại sao những kẻ không tin sẽ bám chặt lấy một cách ích kỷ những gì họ có nơi thế gian này? Bởi vì tất cả những gì họ tin tưởng đều là những gì họ nghĩ họ có ở thế gian này. Ngay cả chúng ta là những người tin Chúa và biết rằng thế giới này rồi sẽ qua đi, nhưng chúng ta cũng cố gắng ôm giữ càng nhiều càng tốt. Làm thế nào để chúng ta tránh được cái bẫy nguy hiểm ấy cho đời sống thiêng liêng của mình?